

TESTAMENT

- de Tudor Arghezi -

Tema și vizionarea despre lume

I Introducere

Perioada dintre cele două războaie mondiale caracterizează literatura autohtonă printr-o **EFERVESCENȚĂ** culturală, grăție multitudinii de avente literare, ideologii, cercuri și reviste apărute în acest interval de timp. În ceea ce privește poesia modernistă, se remarcă trei mari scriitori: Ion Barbu (modernismul ermetic), Lucian Blaga (modernismul de tip expresionist) și Tudor Arghezi (modernismul eclectic, clasicizat). În numeroasele volume de versuri publicate în perioada interbelică și mai târziu („Cuvinte patinante”, „Flori de murezai”, „Cartea cu jumătate”), Tudor Arghezi se manifestă ca un „poet-orchestră”, prin „capacitatea lui de a folosi toate cvasile instrumentului poetic într-o literatură de poeți în general monacoși” (Nicolae Manolescu).

II Cuprins

- încadrarea operei într-un avut literar + 2 trăsături

Modernismul reprezintă o tendință de innoiere în literatura și arta universală, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și până după Al Doilea Război Mondial, fiind caracterizată prin negarea tradiций și prin impunerea unor noi principii de creație. În literatura română, modernismul este un avut literar promovat de Eugen Lovinescu prin intermediul revistei

și al anachului Sborătorul. Teoriile lui Eugen Lovinescu punem de la ideea că există un spirit al secolului (SAECULUM) care determină sincronizarea culturilor europene, civilizațiile mai puțin dezvoltate fiind influențate de civilizațiile mai dezvoltate. În Istoria Civilizației Române Moderne, Lovinescu susține teoria imitării, preluată de la sociologul francez Gabriel Tarde. Potrivit acestuia, popoarele mai ~~dovolite~~^{echilibrate} exercită o influență benefică asupra celor mai puțin evolute.

Poiesia „Testament”, mină de Iudicii Angliazi și planată în fruntea volumului „Cuvinte potrivite”, publicat în 1927, este o artă poetică ce exprimă visiunea poetului asupra ~~original~~ originilor creației, a relației autor-cititor, a cuvântului poetic ca material estetic, într-o manieră artistică disoluță. De asemenea, se remarcă prezența limbajului „ca esență de cunoscere”, transfigurarea socialului în estetic, precum și redefinirea explicită a conceptului de frumos. În totocâtă, se observă cultivarea ~~metamorfism~~^{metaphorism}, prin crearea unui linism subiectiv; în vedere exprimările unor stări refleteți profunde, ambiguități și a expresivității limbajului.

O primă trănătură a modernismului în textul poetic arhezian se evidențiază chiar prin caracterul său de artă poetică modernă, fiind prezentă o triplă problematică: transfigurarea ~~obișnuite~~ socialului în estetic, ~~estetica~~ mătului estetic mătului și raportul dintre inspirație și imaginativ. Textul poetic este conceput sub forma unui monolog liric adresat de tată unui fiu spiritual, răniuță fiind lăsată drept ună moștenire o carte: „Nu-ți voi lăsa drept bunuri după moarte, / Darăt un nume adunat pe o carte”. Iubitorul „cartei” anticipatoare remarcabilă globală ale textului.

O altă trănătură specifică acestui curent literar, prezentă în opera este adesunia poetului la ~~este~~ estetica mătului. La formă de manifestare poetică, originea estetică mătului se află în volumul lui Charles Baudelaire intitulat „Florile Răului”. La Arhezi are loc un proces de sublimare estetică, angajând ameliorarea lumii: „Urinul”, cu efecte mortale, a fost transformat în „mice”, valință negativă fiind convertită într-o beneficiu. „Bubule, mușcăturile și noroiul” dobândesc un alt sens, de „frumusețe și preferință noastră”, o potențială transformare în liniște. Pe această latură a estetică mătului, se folosesc stări negative: „ocara” a fost pură „când nă-mbie, când nă-rijure”. Forma inversă a ~~perfectului compus~~ „încă-am” sugeră o inițierea, greu de opri, a acutui fenomen catartic ce cuprinde întreaga creație.

- prezentarea modului în care tema se reflectă în textul poetic studiat + ~~sau~~ 2 idei poetice / imagini comentate

Tema poesiei o reprezintă creația literară în ipostaza de mătesug, unde lărată drept mătenire unui viață spiritual.

În opera argesiana, apar două ipostaze poetice: poeta Vates (poetul înțelept) și poeta artifex (poetul mătesugan). Astfel, poetul apare în ipostaza de poeta artifex, creând o artă literară prin care ~~transf~~ transmite stăru și sentimente militante.

Idea poetică a transmiterii testamentare a poesiei este redată de termenul cheie **CARTE**. Ea este scrisă într-un moment de inspirație divină, fără o modalitate de înscriere a urvașului divin în poezie. „Rolul”, poetul, transcrie fioul inspirației, iar uritorul, beneficiarul, devine el însuși „Domin”. Cartea dobândește proprietăți magice, de creare a lumii, de evocare a trecutului și de prefigurare a viitorului. Cartea este „o treaptă” a unoasării umane, o modalitate de comunicare cu trancendentul, reprezentând Logonul generator de materie, de lume. Lumea a fost creată din lumană, iar carteua este forma de exprimare a scrierii.

O altă idee poetică relevantă pentru tema este reprezentată de definirea poesiei din ultima strofă: „lava de foc și slava făurită / Impermeabile-n carte se manăta / La fierul cald îmbrițorât în aleste”. Aita se naște din inspirație, dar este și simbolul divinității. Cele două nătzgme „lava de foc” și „slava făurită” reprezintă relația perfectă a lumii divine în inspirația și eternitatea.

Imperichere slavelor sugerată de poezie naivului de profan.
Cele două imagini ale cărții „slava de foc”, de o inspirație divină,
și „slava făurită”, creată de om, par a avea două lumi diferite,
la poli opuse, care se atrag. În poeziile lui Tudor Arghezi, sunt
doi Dumnezei, unul vechi, „de piatră”, confundat de oameni cu un
idol, și altul nou, în ipostază umană, încercând să rezolve
exorile unei verități divine imperfekte.

- analiza a două elemente de compoziție și de limbaj sugestiv

Un prim element de compoziție este reprezentat de titlu. La nivel
abstracție, titlul este nominal, alcătuit dintr-un singur substantiv
comun, neutru, care face referire la un document juridic
prin care o persoană își împarte bunurile după deces. Din punct
de vedere religios, titlul face referire la cele două mari părți ale
Bibliei, Vechiul Testament și Noul Testament, de unde derivă și
connotatia evanđiului întâlnită în poezie. Astfel, creația argheziană
devine o **moștenire spirituală** adorată urmașilor. Așasava unei
poezii un astfel de titlu în **funtea volumului debutant** al
poetului pare a fi paradoxală, întrucât evanđiul sugerează
fărățul. Astfel, este accentuată **valoarea spirituală inestimabilă**
a creației argheziene.

Un alt element de compoziție este constituit de **figurile de stil**
și **imaginile artistice**. Se remarcă **asocieri surprinzătoare**:

comparatia inedită („Imperichete-n carte ne mărită / Pe fierul
vîld îmbrățiat în leste”), epitetul nar („reaca războită”, „dulcea
bui putere”, „Dumnezeu de piatră”) și extimionul („uminul strâns

l-am prezentat în mier"). Versurile „Din grădină lor nu-ndemnuri
pentru vite/ Eu am ivit cuinte patinute” sunt o metaforă și
reprezintă totodată o trimisie la numele volumului de poezie
al poetului. Hipobola „fărântatea mii de răptămâni” ilustrează
toda accentuația a poetului pentru a își exprima gândurile
într-o manieră artistică deosebită. Rezultatul acestui muncă este
transformarea matului în frumos: „Din lule, muagaieni și
noroi/Incat-am frumuseți și prețuri noi”.

III Concluzie

Așadar, opera „Testament”, scrisă de Tudor Arghezi și planată
în fruntea volumului debutant al poetului intitulat „Cuvinte patinute” este o artă poetică modernă și se înachiază
în curentul modernist. Poesia este constituită sub forma unui
monolog liric aderat de bătă unui fiu spiritual, fără
cultivată estetică matului, preluată de la Charles Baudelaire.
Tema poeziei creației literare sub ipostaza de mestesug este
susținută de ideea poetică a transmiterii testamentare a poeziei,
precum și de definitiva poeziei drept reafică divină. De asemenea,
titlul este sugestiv, anticipând discursul liric sugativ în care
predomină mijloacele expresivității.